

[Gert Petersen]

der ikke-demokratiske forhold. Deri gjorde den pågældende forfatter opmærksom på, at hver gang man derovre ville udslynge en påstand, som det var meget svært at bevise, skrev man bare: »Som alle ved, forholder det sig sådan og sådan«.

Og nu har jeg altså hørt hr. Gammelgaard konstatere: som alle ved, er arbejdsløsheden faldende. Jeg har hørt venstres ordfører konstatere: som alle ved, er der næppe nogen inflation længere her i Danmark. Jeg er 100 pct. enig med hr. Svend Auken i, at det er de faktiske vilkår, alle tager deres udgangspunkt i, og derfor står de borgerlige ordførere over for nogle kolossale skuffelser.

Jeg synes, man skal holde op med den ønsketænkning. Selvfølgelig er det ikke alle, der ved det, som de borgerlige ordførere har svært ved at bevise. Det er ganske enkelt noget, man udslynger.

Noget af det groveste, synes jeg nok, er hele diskussionen om arbejdsløsheden. Der har vi nu igen hørt – jeg tror, det var hr. Gammelgaard – glæde sig over de 5.000 fugle, han har på taget, altså nedgangen i arbejdsløsheden på 5.000 engang i løbet af året. Det er ikke det, det drejer sig om. Det drejer sig om, hvordan det forholder sig rent faktisk, ikke om, hvad hr. Gammelgaard ved, eller hvad alle efter hr. Gammelgaards mening ved, men hvordan det forholder sig rent faktisk.

Det forholder sig rent faktisk sådan, at arbejdsløsheden er stigende. Jeg husker, at under valgkampen dukkede også statsministeren og finansministeren op med nogle fantastiske sensationer, optimistiske meldinger om, at nu var vendingen der, nu faldt arbejdsløsheden.

Jeg står imidlertid her med Nyt fra Danmarks Statistik, dateret 15. maj 1984, med de seneste oversigter. De siger udtrykkeligt, at den sæsonkorrigerede arbejdsløshed i februar 1983 var 272.500 og i februar 1984 281.600, altså næsten 10.000 større. I marts 1983 var den 275.600, i marts 1984 284.400, altså næsten 10.000 større. Den sæsonkorrigerede arbejdsløshed er vokset med ca. 10.000 fra begyndelsen af 1983 til begyndelsen af 1984.

Hvordan kan man så tillade sig – undskyld jeg forstyrrer, hr. Gammelgaard. Jeg vil godt have at vide, hvordan hr. Gammelgaard kan tillade sig at gå rundt og tale om faldende arbejdsløshed, når kendsgerningen, som

den nu forligger fra Danmarks Statistik, er, at arbejdsløsheden sæsonkorrigeret er vokset med ca. 10.000 fra sidste år ved denne tid og til i år ved denne tid. Men alle ved, at arbejdsløsheden er faldende, siger hr. Gammelgaard.

Må jeg sige om det forslag, vi drøfter, at det ligger helt på linje med regeringens øvrige politik. Der er tale om en betydelig konsekvens. Det skal jeg indrømme. Nu fjerner man igen for en periode af 2 år det værn mod prisstigninger, som lønarbejderne har.

Man påstår samtidig, at alle ved, at der ikke bliver nogen prisstigninger. Må jeg have lov til at sige, at vi er mange, der er overbeviste om, at der bliver prisstigninger, og at prisstigningsniveauet vil ligge på 6-7 pct., hvad det også gjorde sidste år. Der er ingen udsigt til noget andet. Dermed forringer man, udhuler man den kontrakt, som måtte være indgået og måtte blive indgået mellem lønarbejdere og arbejdsgivere, om prisen på lønarbejdernes arbejde, den pris, de skal have for at sælge deres arbejde. Dermed udhuler man denne kontrakt, man forringer prisen. Sådan er det gået de forudgående to år. Sådan skal det altså også gå i de næste to år.

Da man samtidig indfører lønrammer på 4 pct. eller 2 pct., eller hvad ved jeg, forhindrer man lønarbejderne i ad den vej at sikre sig, at kontrakten ikke bliver udhulet. Resultatet er et meget, meget kraftigt fald i levedoden, i den realløn, lønarbejderne ellers har haft, og det er – desværre var jeg lige ved at sige: naturligvis – især de lavtlønnede, det går ud over. Ophævelsen af pristalsreguleringen rammer i ganske særlig grad de lavtlønnede.

Det er den samme teknik, som anvendes, når vi kommer til arbejdslededs- og sygedagpengene, som man fryser fast med det resultat, at der gennem de almindelige prisstigninger sker en meget kraftig udhuling, det vil sige en kraftig nedgang i det reelle beløb, som de pågældende har krav på og troede de skulle have.

Det er, som jeg sagde, meget konsekvent fra regeringens side, for det hele drejer sig om, at denne krise skal bekæmpes ved, at den nominelle løn, altså pengelønnen, presses nedad, og også ved, at den sociale løn, de sociale goder, derunder arbejdsløsheds- og sygedagpenge, presses nedad. Man presser nedad på en sådan måde, at man meget præcist hele tiden rammer først og fremmest de